

Dat heeft niks met de keuze van het repertoire te maken, integendeel. Ik twijfel ook geenszins aan zijn competentie. Waar moet ik dan de reden zoeken voor het feit dat Van Hove mij nooit het gevoel kan geven dat mijn universum - dankzij het theater - weer korte tijd perfect in mekaar zit? Noem het de kick van een zuiver gevoel. Niet dat ik voor de hegemonie van het gevoel pleit, maar toch. Het is mijn eerste esthetisch criterium, ik vrees dat er voor de kunst geen ander kan zijn. Achteraf kan ik me dan nog wel tussen de lijnen van de ratio wagen.

Het moet zijn manier van werken zijn die me minder goed ligt. Een louter subjectieve aangelegenheid dus. Wat ik in van Ivo Van Hove heb gezien (*Don Carlos, Lulu, het Zuiden, Ajax / Antigone*) heeft iets monumentaals. Hij gebruikt graag veel en grote tekens. Ik denk dat hij een barok kunstenaar is, en als hij het niet is, dan wordt hij het toch door de manier waarop zijn voorstellingen vorm krijgen. Ik heb de indruk dat hij het theater met het vergrootglas benadert, elke scène telkens opnieuw groot uitzet. Ieder detail wordt grondig bestudeerd, het stuk

minutieus uit elkaar gehaald, niets kan en mag ontsnappen. Zo zal het ook wel moeten, natuurlijk.

Alleen, zo laat je de stroom der dingen misschien te weinig hun beloop, zo ontstaat er een verregaande vorm van interventionisme, zo wordt het detail opgeblazen terwijl precies de miniatuur zo mooi kan zijn. Ivo Van Hove en zijn ploeg deduceren, terecht, een veelheid aan betekenis maar ze reduceren achteraf te weinig. De voorstelling wil dan op teveel plaatsen schitteren en zo verliest Van Hove, denk ik, de zuiverheid van het oorspronkelijk idee. Daardoor verdwijnt ook elke mogelijke magie. Het magische zit hem namelijk in kleine dingen die aange-reikt worden en waarop je geen vat hebt. Van Hoves theaterwereld is mij te groot, ik loop erin verloren, zijn hoeveelheid tekens overvalt me letterlijk op momenten dat ik daaraan geen behoefte heb en zo verstikken ze de voorstelling. Wat blijft is een gevoel van verwarring. Als dat zijn bedoeling is, zit hij goed.

Zo kan ook *Ajax / Antigone* mij niet echt bekoren. Reeds bij het betreden van de zaal wordt je geconfronteerd met het monumentale

karakter van Van Hoves kunst. Sire-negeloei, een enorme vlakte van Troje, daarrond de partijen samen met het publiek. Vanop de plaats waar ik zit zie ik een brede voorstel-ling. De scenografie is op zichzelf zeer mooi en vernuftig, maar ze draagt op haar beurt tocn weer bij tot een zwaar geheel. Er wordt gelopen, gehijgd, de afstanden zijn groot, telkens opnieuw moeten die worden afgelegd, er is soms zoveel tijd nodig om zo weinig te zeggen, er wordt opnieuw gelopen, gehijgd... Het kan natuurlijk allemaal maar hoeft het ook echt? Of neem Athena. Ze daalt in het begin van de voorstelling uit het firmament neer en etaleert vanuit de hoogte een verregaande vorm van desinteresse. De godin is aangetast door chips en cola, dat kan ik niet verdragen, zo werelds kunnen de hogere sferen toch niet zijn, precies zij zou een of andere vorm van serene monumentaliteit moeten uitstralen. Een genadeloze godin, maar een godin. En theekopjes, waarom moeten die haast tegelijker-tijd rinkelen als het geluid van één kopje veel indringerder kan zijn? Teveel signalen verstoren de bood-schap. En het taalregister moet ook

even doorbroken worden, ook belangrijke heren spreken plat, in Hol-land het liefst Antwerps, over de afkomst en het gehalte van onze hel-den hoeven we ons geen illusies te maken.

Natuurlijk zijn er mooie ogenblik-ken. Neem bijvoorbeeld Johan Van Assche die een schitterende Teresi-as neerzet. Ik ben dan volop aan het genieten, pardaf, daar moet hij blijk-baar eensklaps uit zijn rolstoel, de charlatan, en weg is mijn goed ge-voel. Teresias is in die stoel veel eerlijker, hij straalt zijn inhoud ook zo uit, hij hoeft daarvoor niet uit dat meubel te springen. Zo raakt voor mij, helaas, de sereniteit van een voorstelling zoek, zo verliest het stuk zijn spankracht, ontploft de eenheid die ik als toeschouwer zoek. Spijtig.

Wim Vermeyen

Gezelschap : het Zuidelijk To-neel; regie : Ivo Van Hove; dra-maturgie : Klaas Tindemans; decor : Jan Versweyfeld; met Lineke Rijxman, Warre Borg-mans, Bart Slegers, Els Ola-erts, Johan Van Assche e.a.

KINDER THEATER FESTIVAL

Naar het einde toe van de zomervakantie voor-ziet de Beurs een stevig cultureel aanbod voor kinderen en jongeren. De beste voorstellingen van het afgelopen seizoen uit Vlaanderen en Ne-derland zullen, in festival-formule, de revue passeren:

'Potters Beesten' van **Rieks Swarte**, **Theater Artemis** met 'Icarus', 'Kinderjaren' van **Huis aan de Amstel**, het **Speeltheater** met 'Nina Bobo', 'Mouchette' van **Oud Huis Stekelbees** en 'Dr. Zero op een Ziggurat' door **Het Gevolg**. Daarnaast presenteert de **Beursschouwburg** niet zonder trots de eigen produktie 'Transfor-matie Compleet' van **Paul Peyskens** en **Michel Van Beirendonck**.

Dit uitzonderlijk pakket wordt feestelijk opge-luisterd met animatie en muziek. Het programma is vatbaar voor wijzigingen; hou alvast de perio-de van **26 augustus tot 8 september** vrij!

BEURSSCHOUWBURG

August Ortsstraat 22, Brussel tel. 02/513.82.90

De Beursschouwburg geniet de steun van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommis-sie. De sponsors in dit 27ste seizoen zijn De Morgen, Knack, ASLK, Royale Belge en de Nationale Loterij.